

В
Е
С
Е
Л
К
А

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

The Rainbow
A Children's Magazine

РІК XXX Ч. 2. (340)
ЛЮТИЙ 1983

Усім, хто привітав нас з Різдом Христовим і Новим Роком, щире спасибі

складає Видавництво і Редакція „Веселки”.

ЛИСТ ІЗ МЕХІКО

Читач „Веселки” Павлусь Сохоцький живе постійно в Піттсбургу, Па. Тепер його батька перенесли на працю на кілька місяців до Мехіко. Павлусь, його мама й сестричка Талія перебувають у місцевості Гля Перля коло міста Чівава. Павлусь написав із Мехіко листа до нашого журналу:

ДОРОГА ВЕСЕЛКО! 16. XII. 1982
ЧИ ТИ ЗНАЄШІ ЩО Я ТЕБЕ
ПРИВІЗ АЖ ДО МЕКСИКА?
Я ЄУ ЛЯ ПЕРЛІ, КОЛО
МІСТА ЧІВАВА. БУДУ
ТУТ КІЛЬКА МІСЯЦІВ.
ТУТ Є ВЕЛИКІ ГОРИ АЛЕ
БЕЗ ДЕРЕВ. Я ХОДЖУ ТУТ
ДО ШКОЛИ. І МЕНЕ ТУТ
КЛИЧУТЬ МАЕЛЬО. ВЧОРА
ВКУСИВ МОЮ СЕСТРИЧКУ
ТАЛЮ МАЛИЙ СКОРПІОН АЛЕ
ВІН НЕ МАВ ОТРУТИ І НИЧОГО
НЕ СТАЛОСЯ. ВІН ВЛІЗ БУВ
У МІЙ КАПЧИК.

ПА, ПА, ВЕСЕЛКО!
ПАВЛУСЬ СОХОЦЬКИЙ
6 ЛІТ 5 МІСЯЦІВ

Павлусь прислав також рисунок скорпіона і портрет псика „Місьо сміється”.

„Місьо” сміється

Павлусева Мама пані Христина Сохоцька пише: „У нашій хаті ми дуже цікавимося „Веселкою”, а тут у Мехіко вона нам справді скарб. Наш Павлусь сам забажав написати листа до „Веселки”. Щира Вам дяка від ще однієї мами, яка журнал використовує від обкладинки до обкладинки...

Всього найкращого з нагоди Різдва Христового й Нового Року! Христос Рождається!

Редакція „Веселки” дякує Павлусеві за його листа й рисунки, а його Мамі за признання журналові та за різдвяні й новорічні побажання. Павлусеві, його сестричці Талі й їхнім Батькам бажаємо Божого благословення в Новому Році!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК З Ч. „ВЕСЕЛКИ” ЗА СІЧЕНЬ 1983:

- 1) РІЗДВЯНА ЗАГАДКА: ялинка. 2) ЩО ЦЕ? а) Ліжко. б) Стіл, в) Губка. г) Гребінь. ґ) Годинник. 3) НАРОДНІ ЗАГАДКИ: а) Лід в ополонці. б) У морі, ґ) Хвиля. г) Рукавиця. 4) МУЗИЧНА ЗАГАДКА: скрипка.

з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода” заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колегія. Річна передплата становить у ЗСА — 8.00 дол. у інших країнах — рівновартність цієї суми. Для членів УНС 5.00 дол. Ціна окремого числа 75 центів. Ціна подвійного числа — 1.00 дол.

THE RAINBOW — VESELKA

Обкладинка роботи Ярослави Кучми

Published monthly, except May to August Bi monthly at Jersey City, New Jersey
Montgomery Street — Jersey City, New Jersey 07302
Subscription \$8.00 per year UNA members \$5.00 per year
Entered as Second Class at Jersey City, N. J.

Ілюстрація на обкладинці:
Ярослава Кучма — Сестричка читає братікові
„Лиса Микиту” Івана Франка

Тарас Шевченко

Леся Українка

Іван Франко

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

Поруч Шевченка і Франка найкращі твори писала Леся Українка. Це приbrane письменницьке ім'я, а справжнє її прізвище — Квітка. Народилася вона 26 лютого 1871 року у місті Звягелі на Волині (тепер Новгород Волинський).

Леся вже змалку проявила свій талант: ще коли мала дев'ять років, написала перший свій віршик „Ні долі, ні волі у мене нема”. Мати Лесі — Олена Пчілка (псевдонім) теж була українською письменницею. Коли вона побачила, що Леся має поетичний хист, почала виховувати її так, що з неї виросла справжня письменниця. Коли Леся мала тринадцять років, вона написала вірш „Конвалія”, видрукований в часописі „Зоря” у Львові.

Вірші Лесі почали появлятися дедалі частіше в дитячому журналі „Дзвінок”, що виходив у Львові, і в журналі „Молода Україна”, що його видавала в Києві її мама. Один з найкращих творів Лесі, це „Лісова пісня”. У ньому змальовується чарівна краса поліської природи.

Багато віршів і казок написала Леся для дітей. Вона хотіла редагувати журнал „Дзвінок”, але тяжка недуга змусила її лікуватися поза межами України. Не зважаючи на недугу, що мучила Лесю змалку, вона пильно вчилася і писала. У своїх творах вона закликає земляків боротися за кращу долю, палко любити свій нарід і батьківщину. Вона навчає нас, що треба бути відважними, сміливими й завзятими, — „сором хилитися, долі коритися”.

Леся прожила всього лише 42 роки. Померла в серпні 1913 року, і поховали її в Києві.

Пояснення-словничок: Тарас, Іван і Леся — це Шевченко, Франко і Леся Українка; палкий — завзятий (glowing, fervent); мережати — гаптувати (to embroider), тут в розумінні: писати вірші; цілющий — лікувальний (healing, curative); напереріп — на злість (in spite, in opposition); обух — butt-end of an axe.

ЛЕСИН ЗАПОВІТ

Тарас, Іван і Леся — великі імена,
Лунає в Україні їх слава голосна —

І лине з України в широкий дальній світ
їх дум і слів пророчих визвольний заповіт.

Тарас - Кобзар про волю складав палкі
пісні,

У них гриміли тони завзяті, вогняні.

Іван — як Каменяр той із молотом
в руках,

Крізь лиха й перешкоди мостив
до волі шлях.

І Леся, наче мавка таємна лісова,
Про волю і про щастя мережала слова.

То знову, наче лицар, що сміло йде
у бій,

З тяжкого сну неволі будила нарід свій:

„Не спи, народе рідний, в неволі, у ярмі,
Дивись, он сяє зірка, вітає нас у тьмі!

Не зірка це — надія цілюща, чарівна,
Вже недалекий ранок віщує нам вона!”

І Леся, задивившись у дальне сяйво зір,
Сміялася крізь сльози журбі наперекір.

В її слабому тілі горів могутній дух,
Неволі непокірний, твердий, немов обух.

Хоч серце облягали думки важкі, сумні,
З надією співала вона свої пісні —

Бо вірила, що прийде святої волі день

І встане Україна у гомоні пісень.

Роман Завадович

МАЛЯР - ЧАРОДІЙ

(Казка)

Колись у давнину жив на селі бідний хлопець-сирота, на ім'я Спиридон. Не було в нього ні батька, ні матері, а тільки старенька напівсліпа бабуня, що вже не здужала працювати. Від самої весни й до пізньої осені Спиридон пас вівці чи худобу багатшим людям і цим заробляв на прожиток собі й бабуні. Їжа їхня була проста, невибаглива — дякували Богу за кусень хліба, глечик молока чи миску каші. Вдягався той пастушок також дуже убого, був малий на зріст, але кмітливий і дотепний, наче дорослий парубок. Він ніколи не нарікав на злидні, не заздривав на багатство, мав добру, веселу вдачу, і за це всі його любили. Бувало великі хлопці кепкували із запорошеного пастуха:

— Спиридоне, ти малий, а пороху на тобі, як на великому!

— Я брудний, бо малий і до землі ближчий — земля мене любить, як мати голубить! — зі сміхом відповідав Спиридон і ніколи не ображався.

Найбільшою мрією пастушка Спиридона було навчитися малювати. Він любив красу природи, синє небо, квіти на луках, любив тварин і птахів. Йому здавалося, що він міг би все це намалювати на папері, але не було в нього ні олівця, чи пензля, ні фарб, ані паперу. Якось восени пішов він на ярмарок у містечко, а там і солодкі бублики та медяники, і цукерки, та всяка смачна їжа. Найбільше сподобалися Спиридонові різноколіорові малюнки. Біля них сидів довговолосий чоловік і фарбами малював річку, дерева, небо і хмари.

— Чи я можу попросити у вас трохи фарби і якогось пензлика? — запитав Спиридон. При тому він так задивився на малюнок, що зачепився за ослінчик, на якому сидів маляр, і мало не впав.

— Іди геть звідси, недотепо! — закричав маляр. — Нічого я тобі не дам!

Бідному Спиридонові аж сльози навернулися на очі і він пустився бігти від лихого маляра. Але мрія навчитися малювати не покидала його. Він малював вугликом то на стіні в хлівчику, то на камені, то пальцем на вогкому піску біля річки. Повиводив він вугликом різних тварин і на стіні біля свого ліжка. Добре, що бабуня не бачила, а то було б йому! З часом він навчився так вправно малювати, що все в нього виглядало, як живе — вівці, вовки, гуси чи телята. Але хіба це було те, про що він мріяв? Для справжніх барвистих малюнків, що їх він бачив на ярмарку, не мав він ні пензля, ані фарби.

Однієї ночі, коли Спиридонові не спалося, вдивлявся він у свої малюнки на стіні біля ліжка:

— Ох, якби я мав пензля і фарби, що б то були за прегарні малюнки! — голосно мріяв він. Раптом блимнуло світло, і перед ним з'явився дідусь із

довгою-предовгою бородою і великим ціпком у руці.

— Я — Ох, ти кликав мене, Спиридоне! Знаю, що ти працюючий і чесний хлопець, тож заслужив те, про що давно вже мрієш. Даю тобі пензель для малювання. Ось він! — сказав дідусь-Ох і подав хлопцеві чудового нового пензля. — Тільки вживай його на добро людям і ніколи не вживай на негідне діло, бо пензель цей чародійний. А ще скажу тобі, — додав дідусь, — нікому не кажи, звідки ти дістав його, бо тоді пензель втратить свою силу...

Перше ніж Спиридон опам'ятався, дідусь зник. Хлопець протер очі, чи це не сон? Але в руках у нього був пензель, його давня мрія! Прогожом він подався до хлівця, щоб на стіні випробувати малярську силу пензля. Він намалював орла. Тільки но закінчив, як живий орел знявся зі стіни і полинув просто в небо.

— О, чудо! — скрикнув вражений Спиридон. — Тепер я знаю, що справді маю чародійного пензля!

Він мовчки сховав його за пазуху й нічого не сказав бабуні. Наступного дня хлопчина погнав пасти вівці, як звичайно робив це щоранку. Проходячи повз двір бідного Трохима, Спиридон побачив, що в Трохима сталося лихо: сконала єдина корова, а господар із жінкою безпорадно стояли і плакали над нею. Меткий хлопець вмить підбіг, витягнув із-за пазухи свого пензля і намалював корову на стіні стайні. Не зчулися бідні зажурені господарі, як від стіни відділилася справжня жива корова і стала перед ними.

Чутка про чародійника-маляра Спиридона дійшла до князя і він покликав його до себе:

— Хлопче, скажи мені, хто дав тобі чародійну силу? — грізно спитав князь.

Спиридон мовчав, не бажаючи зрадити таємниці. Розгнівався князь і, караючи бідного пастуха-чародійника за уперту мовчанку, наказав узяти його до в'язниці. Засмутився бідолаха Спиридон, сидячи у темній в'язниці. Вночі, коли інші в'язні спали, він підійшов до стіни й намалював відкриті двері й баского крилатого коня, на якому вмить вилетів із в'язниці, аж вітер за ним зашумів. А щоб знову не опинитись у в'язниці за чародійство, подався він далеко від свого села, на самий край князівства. У лісі пустив свого коня пастися, а сам пішов шукати собі праці.

Чимало людей зустрічав він по дорозі — вони тяжко працювали на ланах, щоб заплатити податки на княже військо та й собі заробити на щоденний хліб. Усім старався допомогти добрий хлопчина своїм чародійним пензлем. Найбільше малював домашніх тварин — коней, корів, овець, що їх, живих господарі могли продати чи мати у своєму господарстві. І знову слава залунала про чарівни-

ка-малюва. Довідався про це намісник князя, ласий на багатство, і зажадав від Спиридона, щоб намалював йому скриню із золотими грішми. Але хлопець пам'ятав, що сказав йому дідусь-Ох. Він не побажав виконати наказу, бо розум підказав йому, що діло це негідне його пензля. Розгнівався бундючний намісник, наказав відібрати в Спиридона пензель і віддати іншому маляреві з його палацу.

— Намалюй мені три міхи повні золота, — наказав він своєму маляреві.

Пильно взявся до роботи той маляр і скоро на стіні палацу з'явилися вимальовані три міхи золота. Але вони так і залишилися мертвим малюнком, бо пензель у чужих руках не мав чародійної сили.

— Іди геть із тим драним пензлем! — закричав намісник. — Все це дурні теревені, жадної чародійної сили він не має!

Тим часом бідний Спиридон засумував, бо не мав чим малювати. Одного дня пішов до маляра, щоб випросити знову свого чарівного пензля, який робив так багато добра бідним людям у потребі.

— Я віддам тобі твого пензля, — сказав маляр, — але ти перше намалюй мені щось, щоб я побачив, чи ти справді маєш хист до малювання. Ось тобі мій пензель із золотою ручкою!

Спиридон умить намалював чудову рожу. Здивований маляр віддав йому чародійного пензля та ще додав і золотий гріш. Саме в той час на князівство стала насуватися татарська орда, яка по дорозі палила села й забидала нарід у полон. Княже військо завзято відбивало напасників, але сили ворога переважали й країні загрожувала татарська неволя. Зрозумів тут Спиридон, що настав для нього час рятувати увесь свій нарід. Підійшов він до стін палацу і намалював трьох грізних лицарів із вогненними мечами на крилатих конях. Зірвалися ті лицарі, як вихор, рушили на ворога, вимахуючи вогненними мечами. Татарське військо почало в страху втікати, залишаючи полонених і все награване. Рознеслася по всьому князівству слава про чародійного маляра. Покликав його до себе утішений старий князь та й нагородив колишнього пастуха грішми і гарним лицарським одягом.

І тоді ж повернувся Спиридон до своєї бідної

хатини, де чекала на нього його старенька бабуся. Потішив він її та й намалював гарну велику хату, де й жили вони далі удвох.

— Признайся, хто тобі допоміг усе це зробити? — настирливо допитувалася бабуня.

— Це все я малював чародійним пензлем, що його дав мені дідусь-Ох, — забувши про таємницю, сказав Спиридон.

З того часу чародійна сила пензля зникла, наче її й не було, але залишилася добра слава про чародія-маляра Спиридона і пам'ять про нього довго жила у всіх народі.

Пояснення - словничок: **невибагливий** — plain, unpretentious; **кмітливий** — bright, sharp; **злидні** — бідність, недостаток; **зздріти** — envious, jealous; **пензель** — paint-brush; **ослін** — bench; **мрія** — dream, illusion; **ціпок** — палиця; **таємниця** — secret, mystery; **баский** (про коня) — fiery, speedy; **негідний** — unfit, worthless; **бундючний** — гордовитий; **драний** — обірваний, обдертий; **теревені** — нісенітниця (chit-chat, tattle); **полон** — captivity; **настирливий** — наполегливий (importunate).

ХАЙ БУДЕ МИР!

Хай буде мир на всій землі,
Хай сонце ясно світить,
Хай йдуть до школи сміючись
У цілім світі діти.

Щоб не ревіли літаки,
Не бахкали гармати,
Щоб усі люди на землі
Могли спокійно спати.

Хай не здригається земля
І бомби хай не рвуться,
Нехай не буде вдів, сиріт
І сльози хай не ллються.

Галія з України

Каравана шейха Мохаммеда Ібн Мози складалася з дев'ятдесяти верблюдів і дев'ятнадцяти погоничів. Сам шейх, огрядний чоловік з білою бороною, їхав на білому ослі, що мав такі самі достойні манери, як і його пан. Шейх і осел були, як побратими: вони ніколи не розлучались і навіть спали разом в одному наметі.

З караваною мандрував через пустелю англійський подорожник. Він мав вісімдесят золотих монет, зашитих у шкіряний мішечок. Вдень англієць носив мішечок при собі, а вночі клав його під голову в наметі, в якому спав. Одного ранку, пробудившись, закріпив, що мішечок з золотом щез. Хтось украв...

Англієць пішов зараз до шейхового намету і сповістив сумну новину. Шейх, видно схвилюваний, почував свою білу бороду і, помовчавши хвилину, сказав:

— Прикро мені, дорогий приятелю, що тобі стала така неприємність, але ти не журися! Поки сонце схилиться на захід, твоє золото вернеться до тебе.

Каравана рушила далі і аж на полуденок затрималась в оазі над річкою. Тут шейх звелів усім своїм людям зібратися перед наметом. Сам усадовився з льюлюкою на купі килимів та подушок, а англійця посадив поруч себе.

Дев'ятнадцять засмажених сонцем синів пустелі стояли мовчки перед шейхом, який, покурюючи льюлюку і не кваплячись, довго приглядався до кожного з них блискучими чорними очима. Нарешті заговорив:

— Вісім днів і ночей подорожує з нами оцей білий сагіб, що є нашим гостем і моїм сердечним приятелем. І ось, на дев'ятий день подорожі, трапляється йому така прикрість — його обкрадають. Крадіж — це взагалі поганий злочин, але обкрадати гостя в каравані — це найогидніший учинок під сонцем! Я певний, що злодій серед вас, але хай собі не думає ця паршива вівця, що злодійство минеться їй безкарно! Сам Аллах указав мені спосіб, як знайти золото білого сагіба.

Потім обернувся і показав пальцем на свій намет, де стояв у затінку його білий віслук.

— Бачите цього осла? Це не проста собі тварина — він походить у простій лінії від тієї ослиці, на хребті якої їздив наш пророк Мохаммед. Він і сам уміє ворожити, бо через нього промовляє мудрість Аллаха.

І, вп'яливши блискучі очі в громаду погоничів, шейх закріпив могутнім голосом:

— Мій осел скаже мені, хто вкрав гроші білого сагіба!

Погоничі знітились і з тривогою споглядали то на шейха, то на білого віслюка.

— Звичайно, — говорив далі шейх уже спокійніше, — мій осел не балакає людською мовою, але такою, яку я лише один розумію. Тепер слухайте сюди: я наказую кожному з вас по черзі зайти до намету і спустити за собою запону, щоб ніхто його там не бачив, окрім Аллаха і віслюка. Далі наказую, хай кожний потягне осла за хвіст. Якщо хвоста діткнеться рука невинної людини, віслук мовчатиме. Та коли його потягне за хвіст рука злодія, він зараз заговорить і покаже нам ледацюгу, якого я скараю на горло!

От і почалася процесія... У глибокій мовчанці один за одним посувались погоничі до намету шейха. Входив один, побув там хвилину-дві і виходив, а тоді заходив інший. І так усі дев'ятнадцять погоничів перейшли через шейхів намет, але з намету не понісся жаден звук... Білий осел мовчав. Невже достойний шейх сказав неправду, що його осел — пророк?

Англієць глянув затривожено на шейха, але той лише всміхнувся під вусом:

— Не турбуйся, зараз матимеш своє золото.

Далі шейх звелів усім людям стати в один ряд і простягнути перед собою руки долонями наверх. Підвівшись з подушок, він повільним кроком наблизився до першого скраю погонича, нахилився, понюхав обидві його долоні, потім підійшов до другого, третього, четвертого... Раптом, понюхавши долоні дванадцятого погонича, достойний

шейх випростався, люто блиснув очима і вирвав з піхви свій кривий меч:

— Ах, це ти, підлий злодюго, обікрав чоловіка! Віддай золото, а ні, то я вб'ю тебе на місці!

Погонич затрусився, впав ницьма перед шейхом і заривав ридьма:

— Так, пане! Це я зробив! Я обікрав білого сагіба і сховав золото під каменем. Не вбивай мене, на милість Божу, я зараз усе принесу!..

Коли вже білий подорожник дістав назад своє добро, йому було дуже цікаво знати, яким чудом шейх угадав, що цей дванадцятий погонич був злодієм.

— О, це цілком проста річ, — посміхнувся шейх. — Опівдні, коли мої люди відпочивали, я пішов собі над річку і назбирав пахучих зел. Заварив ці зела в окропі і виваром добре скропив віслюків хвіст. Кожний з погоничів, що мав чисту совість, не вгався потягнути осла за хвіст, і тому його долоні пахли виваром. Тільки злодій, побоюючись, щоб осел не заговорив і не зрадив його, не потягнув ос-

лячого хвоста, і тому його долоні не пахли. Так чи сяк, дорогий друже, мій осел знайшов твоє золото.

За Дж. Бартоном

Пояснення-сповничок: шейх — начальник арабського племені; сагіб — пан; знітितись — притаїтись, присмирніти, збентежитись, зніяковіти (to be confused, to feel miserable, to become humble).

Уляна КРАВЧЕНКО

Ілюстрація Юрія КОЗАКА

ПОСПІШИ, ДИТИНО МИЛА!

Поспіши, дитино мила,
Глянь на світ округ:
Снігом все зима покрила —
І поля, і луг.

Ні зогрітись у промінні,
Ні знайти зерна,
Ось лежить там на камінні
Пташка нежива.

А тут друга, мов примліла,
Жалібно квилить:
Поможи, дитино мила,
Сю зиму прожить.

Обережно, о дитятко,
Стіл щодня змети —
І кришини перед хатку
Пташці принеси.

Дай зернятко, дай кришину,
За дрібний цей дар
Спів почуєш наш, дитино,
Як настане яр.

Бо минеться хуртовина.
Йї завітає мир.
І тоді тебе пташина
Зазове на пир.

На природи пир багатий
І у гай підеш.
Там знайдеш наш рід крилатий
І квітки знайдеш.

Буде тобі веселенько,
Бо за щирий дар
Втіху дасть само серденько.
Більшу ще, як яр.

ВІД ХАТИ ДО ХАТИ

Василинка вийшла з хати
Товариства пошукати.
Хто живе найближче? Рома.
— Добрий вечір! Рома вдома?
Каже мама: — Ні, немає,
По книжки пішла до Раї.
Йде до Раї Василинка.
Недалеко йти, хвилинка.

— Добрий вечір! Рая вдома?
— Ти снізnilась: Рая й Рома
Вже пішли до Катерини,
Може, три тому хвилини.
Йде до Катрі Василинка,
Чимчикує до будника.

— Добрий вечір! Вдома Катря?
— Ні, вона тепер в театрі.
Рома й Рая тут були
І до Зеника пішли.
Василинка йде до Зенка,
А до Зенка не близьенько...
Відчиняє Зенків тато:
— Є тут Зеник і дівчата?
— Вже немає. Ціла трійка
Подалася до Андрійка.

Василинку мучить втома...
— Добрий ве... Андрійко вдома?
— Ні, немає. Наш Андрійко,
Зеник і дівчаток двійко
Вже пішли, куди їм треба.
— А куди? — Якраз до тебе!
Поспішає Василинка.
Ще п'ять кроків... Ще хвилинка...
Їй назустріч вийшов тато:

— Василинко, гості в хаті,
Де ж це досі ти блукала?
— Я татуню, їх шукала
І від довгої дороги
Вже болять у мене ноги!
А з вітальні вибігає
Рома, а за нею — Рая,
Зеник, а за ним Андрій —
Всі кричать наперебій,
А матуся вже крізь двері
Всіх їх кличе до вечері.

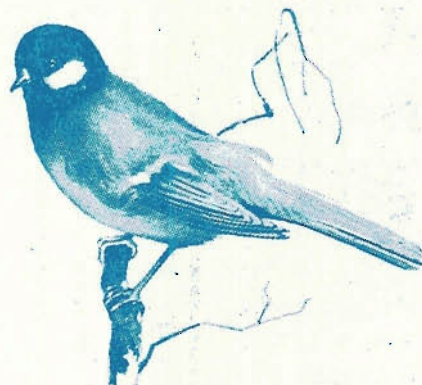
Товариство — тут: друзі, знайомі; чимчи-
кувати — йти швидко, дрібними кроками;
кричать наперебій — один наперед друго-
го (one after another).

Катерина ПЕРЕЛІСНА

СИНІЧКА

Пінь-пінь-піль! Пінь-пінь-піль!
Скільки снігу скрізь лежить!
Снігу, снігу на гілках —
Не дістать мені комах!
Пінь-пінь-чірр! Пінь-пінь-чірр;
Киньте крихітку у двір,
Я весною ваш садок
Обберу від комашок!

Крихітка — маленький шматочок хліба (a
little bit); оббирати — обчищати (to clean out).

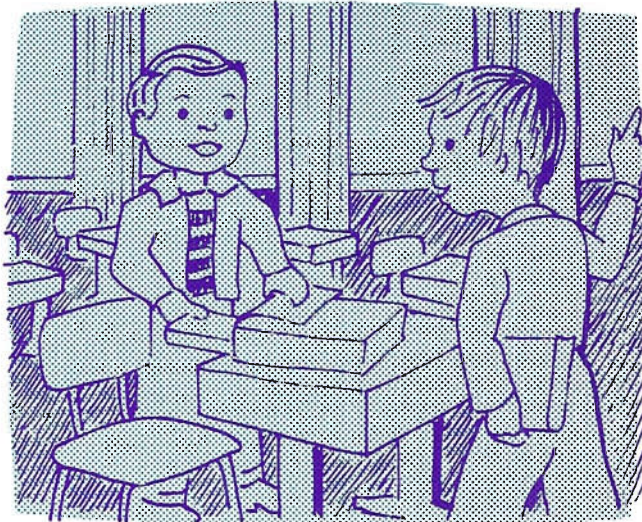
ІВАСЬ-МУДРАСЬ

Січень сік морозом лютим,
А за ним прийшов і лютій.

Лютій холодом лютує,
Бо весну вже носом чує.

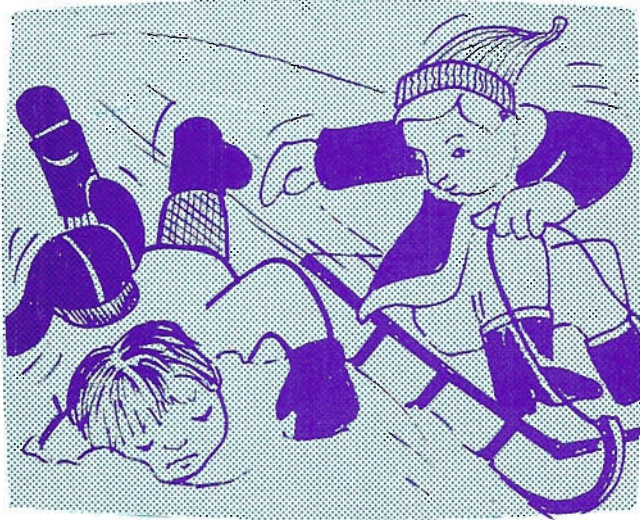
З нею годі жартувати!
Треба буде утікати!

Каже так Івась Миколі,
Як вони були ще в школі:

„Слухай, любий, друже-брате,
Дуже хочу „санкуватись”!

Не для нас мороз лихий!
Є в нас теплі кожухи!”

Навкруги санки літають:
Дітвору з гори спускають.

Гоп! — санки перекутились.
Хлопці долі опинились.

Здер Микола снігом щічку.
Сльози котяться по личку.

Ти не думай, що болить —
Зникне біль тобі у мить!

Так сказав Івась Миколі —
І в Миколи зникли болі.

Добру раду дав Івась! —
Не даремно він Мудрась!

Лютувати — сердитися (to grow angry, furious, to rage); долі — down, below; щічка — здрібніле від шока (cheek).

НАЙБІЛЬША ПОШАНА ГЛИНЯНОГО ГЛЕЧИКА

(Казка-легенда — Ілюстрація Михайла Михалевича)

В однім великім місті стояв музей.

У давнину, коли греки були ще поганами, вони називали музеєм храм на честь богинь-муз, що були дочками найстаршого бога, Зевса. Греки вірили, що музи опікуються різними родами мистецтва — музикою, танцями, поезією, театром, красномовством, а навіть астрономією, історією тощо. Коли поганство зникло і в Європі запанувала Христова віра, музеєм люди називають будинки, де зберігаються різні речі, як пам'ятка давніх, віджилих часів.

У музею, про який тут розказуємо, було п'ятдесят великих кімнат. Чого там не було: і кості передпотопових звірят, і зброя, якої вже не вживають воїни, і мистецькі вироби, і рільнічне приладдя, і багато-багато інших речей. А в одній кімнаті стояв у шафах посуд: келіхи, чаші, миски, кухлі, таці, всілякі горщики тощо. На стінах висіли сурми, на яких у давнину грали сурмачі на військових парадах. Багато людей завжди приходило до музею, студенти вчилися тут, як виглядало життя людей давно, батьки або вчителі приводили дітей-школярів, щоб ті побачили звірят, які виглядали мов живі.

По півночі, як місто засинало і сторож замикав музей великим ключем, у музеї починався рух: птахи оживали, підлітали аж під стелю, звірі ходили з кімнати в кімнату, мечі та шаблі бряжчали, а арфи та кобзи стиха грали давно забуті мелодії.

У кімнаті, де був посуд, також було чути розмову. Чаші згадували давні часи, коли з них пили вино і питний мед королі і князі, полумиски розповідали, як стояли на столах, повні всякого м'яса і печива.

— Я був власністю могутнього короля македонців, Олександра Великого, що завоював багато країн. Він останній раз перед смертю пив з мене червоне вино, — розповідав золотий келіх, чудово прикрашений мистецькими взірцями.

— А я служила єгипетським фараонам, і один з них, умираючи, заповів, щоб мене поклали в його могилу, високу піраміду. В мене влили отруту, щоб ніхто з людей не смів підступити до фараона, якщо б вдерся до його гробу. Я лежала тисячі років, а як отрута висохла, прийшли науковці-дослідники старовини і перенесли мене сюди, — згадувала срібна ваза.

— Моєю власницею була дочка великого київського князя, Ярослава Мудрого. Вона тримала в мені пахощі нарду. Коли князівна купалася в Дніпрі, я випала з руки служниці, і вода понесла мене недалеко Дніпрових порогів. Там я лежала в піску дев'яност літ. Врешті один учений випадково знайшов мене, і так я опинилася в музею, — сказала невеличка порцелянова коробка.

— Мене мав татарський знахар-чарівник. Він наповнював мене цілющою мастю, і я горда, що

масть уздоровила багато хворих, навіть жінку самого хана, — відізналася чудова вазочка, оздоблена мальовилами.

— З мене пив вино римський імператор Нерон і з утіхою приглядався, як горіло, підпалене з його наказу, місто Рим, — заговорила срібна чаша.

А кухоль додав: — З мене гасив спрагу гордий і войовничий французький цісар Наполеон, коли переможці заслали його в далекі моря, на острів св. Олени.

Так розказували про себе пишні келіхи, чаші, вази — і то не перший раз. Всі слухали про їх минуле, і ніхто не звертав уваги на глиняного горщика, що тихо стояв на долішній полиці в кутку і немов дрімав.

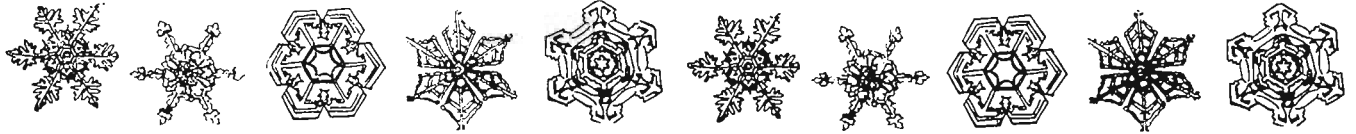
Але одного разу відізнався найбільший келіх.

— Ми, шляхетного роду посудини, вже не раз розповідали про те, яким ми служили славним людям. А от між нами є глечик з чорної глини — він ніколи ні словом не сказав про себе.

— А справді! — сказали чаші, вази і тарілки, навіть сурми і кобзи, що висіли на стінах. — Чому ти, глечик, мовчиш, і ми нічого про тебе не знаємо.

Глечик зразу відмовлявся, але посудини настоювали: скажи, конче скажи! Врешті глечик промовив:

— Мене викопали з піску в Святій Землі, біля

Галина ЧОРНОБИЦЬКА

Ілюстрація Юрія КОЗАКА

ДО НАЙДАЛЬШОЇ ПЛАНЕТИ

Довго спав і снів я в ліжку,
що на Місяці ходив.
Ще б хотів поспати трішки,
але хтось мене збудив.

Ранок в ясному промінні
усміхається мені
і грайливі сині тіні
застрибали на вікні.

Годі! Спати вже не хочу.
До вікна я перебіг:
а в саду аж спіпить очі
білий, білий, білий сніг!

Де мої санни-ракети?
Де виправа вся моя?
До найдальшої планети
попечу сьогодні я!

Не журіться, любий діду.
Попечу – не забарюсь,
сто разів із гірни з'їду
і до вас я повернусь.

Грайливий — playful, тут також: рухливий — mobile, lively; сліпить очі сніг — the snow is blinding; виправа — тут: знаряддя (implements) до подорожі; забаритись — to linger, to stay too long.

криниці, де втомлений дорогою Христос відпочивав, йдучи з Єрусалиму. В той час жінка самарянка прийшла по воду з недалекого міста. Я належав до жінки самарянки. Вони розмовляли. Допевнившись, що подорожний — це Месія, вона забула мене коло криниці і зворушена побігла в місто. Тим часом прийшли Христові учні, набрали в мене води і напоїли Христа.

Після цих слів у музеї зробилася глуха мовчанка. Тоді залунали останні слова глиняного глечика:
— З мене пив воду сам Божий Син!

Глечик уткнувся у свій куток і хотів знов задрімати. Але раптом зі стін зійшли сурми, низько йому вклонилися і заграли пісню пошани. Золоті і срібні посудини підійшли до глечика і схилилися низько перед ним.

— Вийди наперед! — сказали вони. — Тобі належить тут перше місце!

Але глечик не бажав ніяких почестей. Він далі стояв у своєму кутку і відповів:

— Найбільшу пошану в своїм житті я вже дістав. А інших не хочу, бо вони для мене не мають вартості!

За Л. Тавридською
опрацював М. Маморський

Пояснення-сповничок: пошана — почесть (honour); храм — temple; красномовство — eloquence; віджилий — obsolete; кухоль — small mug; таця — tray; сурма — труба (trumpet); бряжчати — clang; кобза — старовинний інструмент, подібний до бандури; посуд — начиння (utensils); полумисок — тут: plate; візорець — візерунок (pattern); старовина — тут: old time; власник, власниця (owner); глечик — невеликий дзбан (jug); пахощі — тут: перфума; нард — сок з кореня пахучої рослини; знахар — стародавній лікар; імператор — цісар (emperor); спрага — thirst; заслати — тут: to exile; полиця — shelf; настоювати — to insist; уткнутися — to bury oneself.

ОЛЕНКА, КАРЛИК І ТРИ САМОЦВІТИ

(Казка)

На край великого лісу стояла хатка під соло-м'яною стріхою. Жив у ній лісоруб з жінкою і невеличкою дівчинкою, Оленкою.

Доки Оленка не доросла до десяти літ, вона боялася заходити в темний ліс, і мама на це не дозволяла. Аж одного літнього ранку Оленка випросилася в мамі піти на край лісу по суниці.

— Збирай, доню, тільки коло доріжки, а далі в ліс не заходь! — сказала мама.

Оленка взяла кошичок і пішла. Суниць було дуже багато. Дівчинка так захопилася ягодами, що збочила з доріжки і заблудила. Тим часом стало збиратись на хуртовину. Над лісом закрубились чорні хмари, заревів грім, блискавки раз-у-раз розколювали небо, почав шуміти на листі перший дощ. Оленка побачила недалеко високу скелю, а коло неї невеличке джерело.

„Тут я сховуюся під виступом скелі і пережду бурю”, — подумала Оленка.

Та ще не ступила кроку, як увесь ліс освітила синя блискавка і грім ударив у скелю. Оленка з переляку впала на землю і зомліла. А коли очунялася, то побачила, що буря вже пройшла, але грім розбив скелю надвое, і в ній було видно печеру.

Оленці захотілося пити. Вона підійшла до джерела. Ще не зачерпнула в долоню води, як з печери вийшов бородатий карлик, удвоє менший від Оленки. В руці тримав срібний ланцюжок з невеличким кільцем.

— Не пий води з цього джерела! — вигукнув

карлик. — Воно зачароване! Хто вип'є з нього води хоч крапельку, западає у глибокий сон.

— Спасибі за пересторогу, — відповіла Оленка, хоч з переляку тряслася всім тілом. — Я боюся! Але ти не виглядаєш на лихого чоловічка. Чи ти живеш у цій печері під скелею?

— Тут я беріг скарби чарівника, — сказав карлик.

— А де чарівник? запитала Оленка.

— Він умер. То був добрий чарівник. Він обороняв людей від злої відьми, що живе там далеко, в темнім лісі, у скляній вежі.

— А що ти маєш у руці? — зацікавилася Оленка.

— Це такий ланцюжок, що... — і карлик не докінчив, бо в лісі розлігся гуркіт коліс і заржали коні. Почувши тарахкотіння, карлик дуже настрашився і кинувся навтіки, а як продирався крізь кущі, то ланцюжок з кільцем зачепився за гіллячку і так залишився. За хвилину карлика вже не було видно.

А з соснового лісу викотилася блискуча карета, запряжена в четверо карих коней. В кареті сиділа дуже гарна пані. Вона побачила Оленку, наказала візникові зупинити коней і лагідно сказала:

— Ти, певно, заблудила, дівчинко!

— Так, — відповіла дівчинка, і страх її проминув, бо пані їй дуже сподобалася.

— Я знаю, де ти живеш, — сказала пані. — Сідай коло мене, я завезу тебе до твого дому.

Оленка дуже зраділа. Сіла поруч пані, і карета покотилася по м'якім мохові. Карета була така ви-

гідна, вона так гойдалася, мов дитяча колиска, і Оленка сама не зчулася, як заснула.

А як прокинулася, то був вечір. Вона розглянулася і остовпіла — вона була у скляній світлиці. Кругом неї бігало багато вивірок і запалювали каганці. Оленка нагадала собі слова карлика, що у скляній вежі живе злюща відьма.

Оленка заплакала: „Це відьма перемінилася в гарну пані, щоб обдурити мене, і привезла сюди в неволю”. Коли Оленка подивилася на себе, то з острахом побачила, що вона вже стала також вивіркою.

— Хто ви такі? — запитала Оленка одну вивірку.

— Ми були дівчата. В лісі, де ми збирали ягоди, схопила нас відьма, завезла у свою вежу і перемінила у вивірок, — сказала вивірка-дівчина.

Відчинилися скляні двері, й у світлицю ввійшла молода, але дуже погана дівчина-підросток. То була відьмина дочка, Хима. Вона випроваджувала вивірок на роботу. Кожна вивірка мала прясти нитки з місячного проміння і намотувати їх на мотовило. Кожна вивірка мала напружати за одну ніч міток ниток. А коли того не зробила, то відьма кидала її в темний льох на три доби.

Оленка побачила, що Хима мала на шиї срібний ланцюжок з кільцем. Вона напевно дістала цей подарунок від матері, думаючи, що це дівоча краса.

„Це той ланцюжок, що його загубив карлик утікаючи, — подумала Оленка. — Я так і не дізналася тоді від нього, що то за дивний ланцюжок”.

Оленка ще не вміла прясти, і Хима побачила, що Оленка нічого не напружала. Хима вхопила Оленку за косу і замкнула в темний льох. Оленка сіла в кутку і заллялася сльозами.

Коли всюди стишилося, щось зашкрябало в дірці від ключа. Оленка насторожилася. Щось протиснулося крізь дірку, скочило на камінну долівку і підійшло до Оленки. Оленка вже хотіла крикнути.

— Не кричи! Не бійсь! — почувся тихий голос. — То я, карлик, що беріг скарби доброго чарівника.

— Як ти сюди дістався? — шепнула зчудована Оленка.

— Я проліз діркою від ключа. Я навчився цієї штуки від свого чарівника. А тепер я прийшов сказати тобі, як визволитися з неволі. Ти мусиш відібрати від Хими той срібний ланцюжок. На ланцюжку є чарівне кільце. Хто до нього доторкнеться трьома пальцями, то всі злючі чари пропадуть.

— А як це можна зробити? — запитала Оленка.

— По півночі Хима прийде подивитись, що ти робиш. Вона почне гніватись на тебе, а далі стане тебе зневажати. Як вона широко розкриє рот, то ти в ту хвилину впорскни туди кілька крапель сон-води, що я даю тобі в капшучку. Тільки сама тієї води не пий!

— А тепер, — шепнув, — будь здорова! Я вже ніколи не вернуся до скелі, що її розбив грім. Я піду до своїх братів, одинадцятьох карликів, що живуть далеко-далеко звідси.

І карлик відійшов так тихо, як і прийшов.

По півночі прийшла відьмина дочка, Хима. Мати-відьма полетіла на збирище відьом і чарівниць на Лисій Горі, наказала їй подивитись уночі до Оленки. Хима почала сердитись, а далі гримати і лаяти Оленку поганими словами. А як дуже розлютилась, то розкрила рот до самого горла. Оленка тільки чекала на цю хвилину і впорснула їй до рота трохи сон-води. Хима захиталась, впала і вмиць заснула. Оленка зняла з неї срібний ланцюжок і повісила собі на шиї. Тоді доторкнулася кільця трьома пальцями.

Сталося диво. З Оленки злетіла вивірчана шкура, і вона знов стала людською дівчиною. Двері льоху самі відчинилися. Оленка побігла просто до виходу. Звідкись надбігли молоді дівчата і кричали з радости: „Ми вже не вивірки!” Всі вибігли на подвір'я. Ворота були також відчинені. Місяць ясно світив, і дівчата стали шукати дороги до свого дому.

Оленка швидко побігла лісом, щоб бути якнайдалі від відьомської вежі. Незабаром вона побачила скелю карлика, розбиту громом. А біля печери в щілині лежали три камінці, що сяли ясным світлом.

Чи грім їх туди закинув, чи карлик навмисне залишив, але Оленка догадалася, що це останки скарбу чарівника. Вона підняла камінці, кинула їх за пазуху і побігла далі. По цілоденній мандрівці вона побачила свій дім.

Втішилася мати, зрадів батько, а Оленка аж пішла в танець. А коли вона танцювала, то з-за пазухи вилетіли три самоцвіти — червоний, синій і жовтий. Оленка підняла їх і поклала під подушку. А коли вранці збудилася, то самоцвітів не було. Всі стали їх шукати — і в ліжку, і під ліжком, і врешті переглянули всю хату. Ні, таки нема!

Але ми не можемо закінчити цю казку, щоб діти не знали, що сталося з самоцвітами. Отож, скажемо, що вони не були такі, як усі інші самоцвіти. То був подарунок від доброго чарівника і від його карлика. Уночі ці самоцвіти розтопилися і

всякнули в серце маленької Оленки. Вони перетворилися в добрість, пильність і чесність. Бо ці чесноти є на тисячу разів вартніші, ніж холодні камінці — самоцвіти.

Пояснення-словничок: **самоцвіт**: дорогоцінний камінь (gem); **стріха** — солом'яна покрівля (roof); **клубочитися** — to swirl; **збочити** — зійти з дороги; **хуртовина** — буря; **виступ** (скелі) — jut, ledge; **зомліти** — to faint away; **печера** — cave; **зачерпнути** — to draw up; **кільце** — мале колесо; **чарівник** — sorcerer, wizard; **гуркіт** — crash, rumble; **каре́та** — coach; **світлиця** — room; **остовпіти** — to become stupefied; **каганець** — night-lamp; **підросток** — teenager; **мотовило** — reel; **міток** — hank; **прясти** — to spin; **зневажати** — disregard; **впорснути** — to inject; **капшучок** або капшук — мішечок, зроблений із звірячого шлунка; **зборище** — medley, gathering; **щілина** — chink, split; **пазуха** — bosom; **гримати** — to shout at somebody; **ляти** — to abuse; **рот** — уста (mount); **горло** — throat; **вихід** — exit; **розтопити** — to melt.

КУТОК ЮНИХ АВТОРІВ

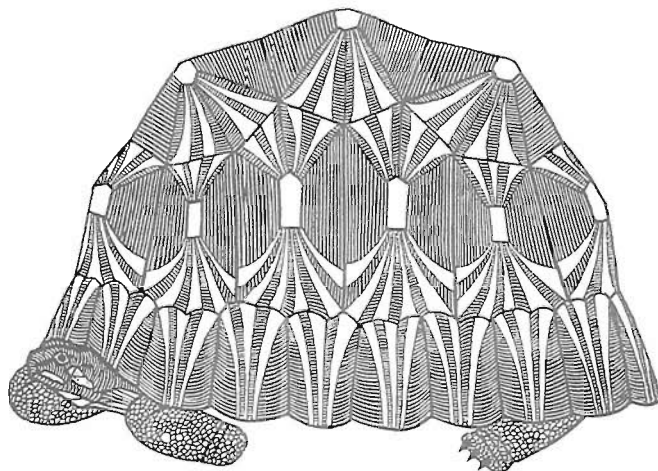
ПРАВДИВІ ПРИГОДИ МОЄЇ ЧЕРЕПАШКИ

Вже змалку я дуже любила всякі живі створіння, й тому мама часто брала мене на ферму, до звіринця або до крамниці зі звірятками. Я стояла довго й придивлялася, як плавали рибки або черепахи, як скакали по клітці маленькі гризуни тушканчики або різнокольорові пташки з гілки на гілку. Тому, коли я скінчила чотири роки, мама купила мені дарунок на уродини — дві черепашки. Вони були такі приємні, маленькі, зеленого кольору, а величиною як „добрий” гудзик до плаща. Кумедно плавали і скоро-скоро працювали маленькими ніжками. Примістила я їх у маленькій мисочці, налила води й приглядалася, як витягали свої голівки на тоненьких шийках, як пробували видряпатися з миски. Годувала я їх купленою поживою, спеціально зладженою для черепах, і що другий день змінювала воду.

Якось раз одна черепашка щезла. Вилізти з мисочки вона сама не могла б, але мабуть, сталося так, що одна сиділа близько стіни, а друга видряпалася на неї, і тоді вже до берега мисочки було недалеко. Шукали ми її довго-довго по цілій хаті й не знайшли. Що сталося? Аж за кілька місяців, коли відсували канапу, побачили її, бідненьку, засушену, під килимом. Було дуже сумно.

Щоб приглядатися до черепашки, я мусіла дуже потихенько підкрадатися, а й це не завжди мені вдавалося. Вона була дуже боязлива, і тільки хтось з нас входив до кімнати — хлюп! і черепашка вже під водою. Дуже тяжко було застати її, як сиділа на камені — власне тому. Кілька літ тривало, поки вона привикла до людей і не втікала, коли хтось підходив близько.

Коли черепашка мала коло п'яти літ, дуже

„Черепаха” — дереворит Якова Гніздовського

захворіла. Думали ми, що дістала якусь інфекцію: напухли їй очі так, що взагалі не могла їх відчиняти. Ми надумали змивати їй очі боровою водою, як це робили колись малим дітям. Змивали двічі на день і досить мучили цим бідне звірятко, бо воно пручалося, ховало голівку, хотіло втікати, дряпало ніжками. По якомусь часі очі трішки поправилися, але незадовго знов дуже їх стан погіршився, а в додаток черепаха перестала їсти. Це мене дуже зажурило, я зверталася за поміччю до мами, а вона також не знала, що робити. Обидвом нам було прикро, бо вже успіли привикнути до черепахи. Отже, мама брала їжу в пальці й насилу годувала її, а черепаха, хоч нерадо, але потрошки, помаленьку ковтала.

Пізніше мама почала телефонувати до ветеринарів і просила поради; ніхто не вмів допомогти. І раптом прийшла їй думка запитати у лікаря звірин-

цю (в нас є досить великий). Тамошній ветеринар порадив давати більше відповідну їжу: найкраще, казав, це хробачки. Але, ані наша черепаха не їла їх, коли ми давали до миски, і мама цього радо не робила. Гидувалася хробаків. Відтоді почали ми давати їй більше м'яса, салату, а цілком залишили готову стандартну їжу з баньки; та ще додавали до їжі тран. Довго-довго тривало видужання, більше як рік, але врешті черепаха відкрила очі, зробилася знов рухлива. О, яка це була для нас радість!

І моя мама, і я, маємо досить довге волосся. І не без того, що, коли ми нахилимося над посудиною з черепахою, якийсь волос туди впаде. Приходимо раз до хати, а одна нога черепахи ціла червона, спухла, як бальйончик. Що сталося? Приглядаємося, волос обкрутився туго довкруги ноги, стиснув її дуже сильно, кров не допливала до кінцівки й вона напухла. Це очевидно сталося, коли вона плавала й біла ніжками. Рада була дуже проста: перетяти волос. Але як це зробити? Тільки взяти її в руки, вона ховала ногу під панцер. А робити це необережно, значило зранити черепаху. Довго, довго ми клопоталися й нічого не виходило. Випадково надійшла наша знайома: вона була відважніша, енергійно тримала ногу черепахи, а мама перетяла волос. За кілька годин нога прийшла до нормального виду.

Наша черепаха має вже одинадцять літ — то значить, так довго вона є в нас. Вона тепер чотири рази така велика, як була тоді, коли ми її купили. Сам її панцер вдовжину 5 інчів, а в ширину — 4 інчі. А як витягне ніжки й голову, то її довжина досягає майже 7 інчів. Час-до-часу ми купуємо більшу миску для неї. Вона мусить мати досить води, щоб плавати — мати більший камінь посередині миски, щоб посидіти часом на сухому місці. А між каменем і стінами миски мусить бути відповідна віддаль, щоб черепаха не вилізла з посудини, коли опреться задніми ногами об камінь. Тепер якраз такий час, що журимося, де знайти більшу миску, бо ця, що є, вже замала. Вона мусить бути з пластики, бо в бляшаній за холодно. Черепаха любить тепло і світло, й ми часом ставляємо її під лампу, щоб її гріла. Не знаємо, яка велика вона ще виросте, але знаємо, що може жити п'ятдесят літ!

Назвала я черепаху — ще тоді, одинадцять літ тому — Оскар.

Маруся Н а й т і н г е п, учениця 10-ої класи

Рочестер, Н. Й.

П о я с н е н н я - с л о в н и ч о к: черепаха — tortoise; тушканчик (африканський) — jerboa; шия — neck; канапа — sofa; напухнути — to swell; ковтати — to swallow; хробак — worm; гидуватися — to be fastidious; банька — can, tin; тран — рід жиру (oil).

ШКІЛЬНЕ ЗАВДАННЯ „НАШ РІД” УЧНІВ ІЗ ГЕМТРЕМКУ, МІЧ.

Продовжуємо друкувати завдання учнів 7-ої класи школи Непорочного Зачаття в Гемтремку, Міч. на тему „Наш рід”, яку завдала школярам учителька пані Ксеня Кучер. Закінчення цієї цікавої й вартісної теми буде в березневому числі „Веселки” —

Р е д а к ц і я

Мої батьки народилися в селі Синевідсько Вижнє, десять кілометрів від містечка Сколе. Село лежить у Високому Бескиді гір Карпат. Село окружене горами і ріками Стрий та Опір. Ці дві ріки лучаться. Тоді було в селі чотири тисячі мешканців. Була гарна церква, школа й тартак. Село знане було з каштанових і овочевих дерев, головню слив. Плекали також виноград. Наші бабуся й дідусь ходили горами до школи. Теж бавилися на горах. Наш рід, це правдиві бойки.

Д а н ь о З а р е в и ч

Мій дідо народжений у Сяноку на Лемківщині. Мій тато народився у Львові, але молоді літа прожив у Романові, де дідо був лікарем. Риманів це мале містечко по дорозі з Коросна до Сянока. Риманів має дуже гострі зими з сильними вітрами, бо лежить високо в горах. Довкола Риманова жили на селах лемки. Населення було хліборобами і ремісниками. Найважливіший у Риманові був виріб м'ясних продуктів і шкіряних речей, як постолі й упряж для коней. У Риманові був теж тартак і майстерні, які виробляли меблі. Перед війною були також цегельні, де робили цегли на будову домів. Я частинно є лемко. Колись хочу побачити Риманів, бо там жив мій тато.

Х р и с т я Ц е п л а

Наша родина — це бойки. Мої батьки народилися в селі Синевідсько Вижнє. Це село коло містечка Сколе. Село окружене горами й двома річками. Вони називаються Стрий і Опір. Лучаться в одно русло. Жило в селі понад чотири тисячі людей. Село було знане з садів і овочів. Люди їх продавали. Найбільше росло сливків і винограду. У селі були гарні школи, церкви і тартак. З села Синевідська вийшло багато славних людей. Багато нас живе в Дітройті.

З е н ь о З а р е в и ч

Мій дідусь народився в Україні, в Києві. Київ, це столиця України. Це найкраще місто Європи. Там багато парків, гарних будинків і пам'ятників. Київ лежить над Дніпром. Як дідусь жив в Україні, він працював у свого батька на молочній господарці. В 1943 році дідусь виїхав з України до Німеччини, бо була війна. В 1950 році дідусь прибув до Америки й жив аж до тепер.

В а л я П а к е т

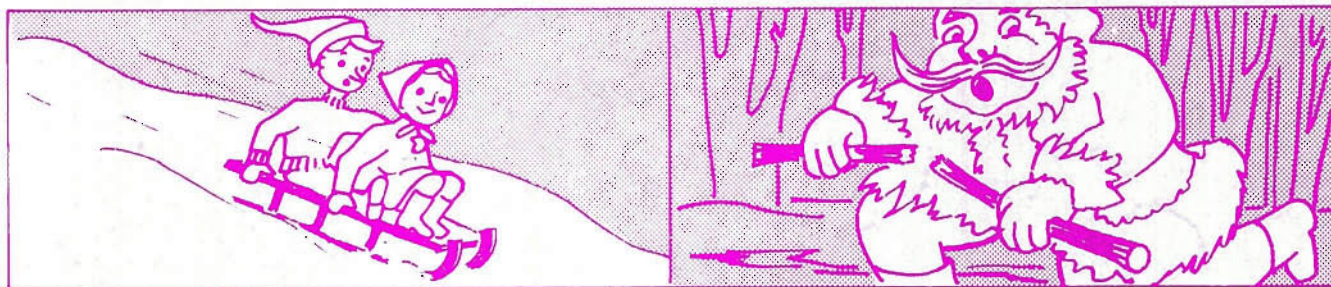
Гоца Дядла

Снав Мороз в твердому сні,
Не на довго — на три дні.

За той час прийшла Відлига,
Зволожила сніг і кригу.

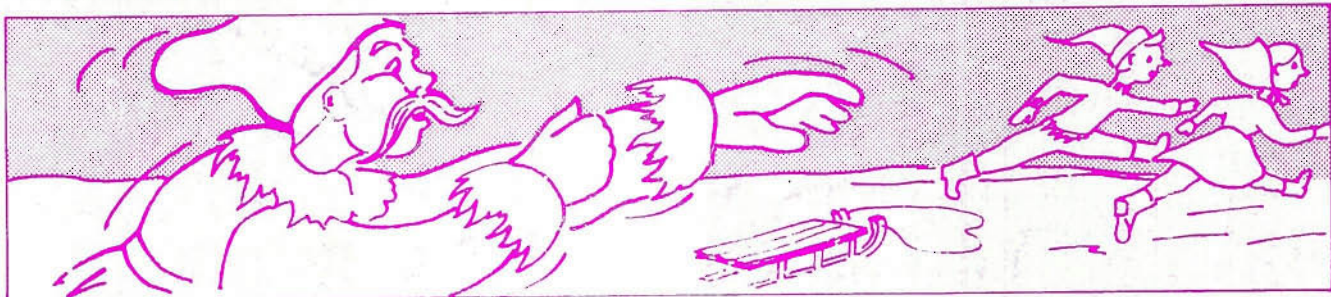
Каже Гоца: „Гnome-брате,
Йди зі мною санкуватись”.

Одягнулись в жупанки,
А забули кожушки.

Згори ідуть, вгору йдуть,
Вже й попірили, аж сопуть.

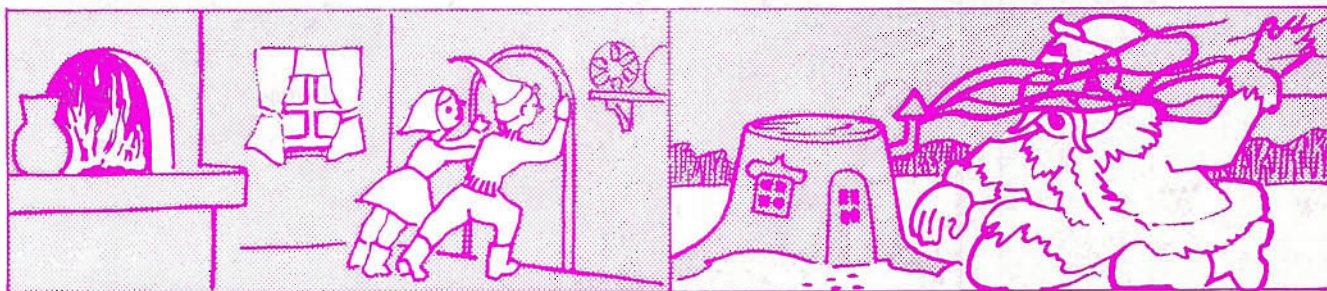
Ще не знають: Морозище
Вже збудивсь, в гніву аж свище.

Холодом Мороз подув,
Мов сокирою рубнув.

„Утікаймо, гnome-брате, —
Кличе Гоценька, — до хати!”

Ой, не мудрі ми були,
Кожушків ми не взяли!”

Утікали, хто як міг,
А Мороз за ними біг.

В хату вскочили, щосили
З гуком двері зачинили.

А Мороз, гнівний такий,
Заморозив їм шибки.

Відлига — thaw; зволожити — to wet; сопіти—сopи — to sniff.